

A megfelelés, más nevén az analógia, az áramlás, az áth...

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: January 23, 2020, 3:21 pm

A harmadik metafizikai tervény a megfelelés tervénye vagy más néven, az analógia tervénye.

Eddig úgy találtunk az imagináció tervényén a rezonancia tervényén a megérthetők, hogy lényegében mit jelentenek ezek. A harmadik egyetemes tervény legegyszerűbb formában fogalmazva azt mondja ki, hogy a létezés kölcsönös kizárólagos van. Ez az a tervény, amelyre az űsi szellemi hagyományok praktikai céppélnék. Ha nem lenne az analógia vagyis a megfelelés tervénye, asztrológia nem tudna létezni.

A mai világ abban a kényszerű állapotban van a szellemi világot elvoldósá miatt, hogy az egész világ egy nagy halmaz egyvelegben zajlik, ebben a kavargás állapotban torládnak egymás hegyén-hátán a dolgok, jelenségek, tervények, gondolatok, erősek. Egyrészt az összeszeréségtől várjuk a megoldást, másrészt a kölcsönös létben szellemi utaktól.

Az elszellemtelenedett mádon kavargás letünk rendezésére az összeszeréségtől várni a megoldást annyit jelent, amit a hagyományokban úgy mondtak, hogy tusti, vagyis hió bizakodás. Ez a hió bizakodás is a megfelelés tervényének nem-tudásból ered, mert ha valaki tudni, hogy az összeszerés gondolkodás a szellemnek egy olyan megfelelése, amely a maga helyén a rendjében betölt egy bizonyos szerepet, de a magasabb rendű szellemi létésrel teljesen alkalmatlan.

Aki az újabb elűsített szellemi hagyományokból várja a megoldást, valamelyest korrektebb kiindulást helyez kilátásba, mint az előbbieket, azonban tudni kell azt is, hogy a hagyományokból származó ismeretek személynél letisztultsága az életben való beültetésé hosszó, fáradságos, az egész embert teljes egészében a gyökeresen igénybevevő folyamat.

Az analógia azt mutatja meg nekünk, hogy földi életünk bizonyos helyzetben milyen szellemi-lelki tartalmakkal, minőségekkel ill szoros kapcsolatban az adott helyzet. Egy adott helyzetben nem lünk más, mint éppen az adott helyzetet az nem életünk t más, mint éppen ezt legalább is a-gy tük. Azonban az analógia tervényének az a helyes analógia ismerete lehetné, hogy ne csak az adott, konkrét helyzetet lssük az életünk t, hanem felismerjük azt, hogy milyen lelki, szellemi, mentális, tudattalan vagy tudatos tartalom ill a szűzességben azzal az állapot, amelyet mi a konkrét életünkben megtapasztalunk. Ha megtaláljuk a szellemi megfelelést egy konkrét helyzetnek, állapotnak, tervénynek, akkor azt mondhatjuk, hogy megtaláltuk magának az illető helyzetünknek az okát, hiszen metafizikából tudjuk, hogy az elsődleges mindig a szellemi világ, amit követ a konkrét megnyilvánulás.

Ha ennyit tudni a megfelelés tervényéről, elég lenne ahhoz, hogy ne letünk egy

sã-kon kavargã halmazában keressã¼k problãmãink okait, hanem megvizsgãljuk, hogy sajãt magunkban milyen olyan szellemi-, lelki tartalmat hordozunk, amely a problãmãink leggyãkeresebb, legvãgsãbb, de ãgy is mondhatjuk, hogy legelsã oka.

Pãldãul, a rãkbetegsãg okãt lehet keresni tudomãnyosan, tehãt ãsszerãen a biokãmiai, genetikai, citolãgiai, hiszto-patolãgiai valãsãjgokban, amelyek valãjãban a valãsãjgnak inkãbb csak kis rãszei, ãgy is mondhatnãnk, hogy a valãsãjgnak csupãn csak zãrvãnyai. Nincs arrãl szã, hogy ezek nem igazak, nem valãdiak. Azok, csak az a problãma, hogy mindezek csak egy-egy kis rãsztartomãnyait kãpezik a valãsãjgnak. Szellemiekkel foglalkozã emberek feltãrtãk mãr azt az alapvetã igazsãgot ãs egyben megfelelãst, hogy a rãkban szenvedã embernek a szeretettel, vagyis a szeretet adãsi ãs befogadãsi kãpessãgãvel van a baj ãs a rãkos elfajulãs ennek mintegy csak kãvetkezmãny. A tudomãny esetleg egy nagyot rãhãg az okfejtãsen ãs a radioterãpia, valamint a citosztatikumok adãsãival vãrtãk az eredmãnyt, vagy ãppen a radikãlis sebãsi beavatkozãssal. A maguk mãdjãn ãs sã-kjãn sikert hozhat a prãbãlkozãs, vagyis elãrhetik azt, hogy klinikailag igazolhatã mãdon ãs a beteg szubjektã-v visszajelzãse szerint javulãst ãrjenek el. Azonban, aminek alapvetã megfeleãse volt a rãkbetegsãg, a szeretetproblãma nem oldãdott fel, mãr csak azãrt sem, mert a nagy ãsszerããsãg kãzette senki nem is gondol arra, hogy a legmãlyebb ok ez. ãgy, ha netãn kiãjul a betegsãg, a tudomãny tãrgyilagos egyszerããsãggel rãmondja, hogy recidãva. Kezeli tovãbb a recidivãlt rãkot, mint onkolãgiai esetet, vagyis a beteget, mint onkolãgiai eset alanyãt. Nagy tapintattal kezeli, mert a beteg pszichãje nagyon ãrzãkeny, sãrãlãkeny ãs a humãnus szempontok fontossãga miatt fokozottan tapintatosak kell lenniã¼k a terapeutãknak. Azonban a beteg pszichãs tãlãrzãkenysãge is a szeretetproblãma egyik rãsze ãs ha mãr tapintatrãl van szã, ugyanolyan tapintatosan rã lehetne vezetni az illetãt a szeretethez valã igencsak rossz ãs fãlãrtett viszonyãra. Mindez mãg csak ki sem zãrnã a konvencionãlis gyãgymãdokat, lehetne tovãbb folytatni azokat- radioterãpia, citosztatikum, sebãsi kãsã!

A rãkbeteg pãldãja kiemeli, hogy milyen fontossãga van az analãgia tãrvãnyãnek. Ami itt a fãldi ãletben, a biolãgiai, fizikai, testi valãsãjgãrben egy rosszindulatã daganat, a maga ãsszes rombolã tevãkenysãgãvel, az a szellemi-lelki szãrãban nem mãs, mint egy nagyfokã, fãlãrtett, fãlãremagyarãzott szeretet, vagyis szeretetlensãg, az ebbãul adãdã titkos neheztelãs mãs emberekre, fojtott, csendes harag az egãsz vilãg irãnt. Ez az, ami aztãn lekãpezãdik a biolãgiai struktãrãkra ãs funkciãkra ãs a maga tartalma szerint vãghez viszi rombolãsãt. Ennyit kãne megãrteni ãs megãrtetni. A szeretet-problãma vagy szeretetlensãg tãnyãre valã rãvezetãse az illetã szemãlynek kulcsot adna a kezãbe, hogy visszahozza ãnmagãba, ãnmagãban a szeretni tudãst. Mindez nem garancia arra, hogy egy vãgsãmu stãdiumig elfajult betegsãg meggyãgyul. Lehetãsãg azonban arra, hogy ãllapota lãnyegãt megãrtheti az illetã ember. Lehetãsãg arra is, akinek a szeretet adãsãival ãs elfogadãsãival kapcsolatos problãmãji vannak, amely ãppen az analãgia tãrvãnyãnek kãszãnhetãen kiolvashatã a szãletãsi horoszkãpjãbãl, figyeljen erre a hajlamãra, gondolkozzon el gyakran ãs alaposan, hogy mit jelent szãmãra a szeretet. Ha mindezt meg tudja valãsã-tani, akkor nem kãvetkezik be az, hogy irtãzatos kã-nok kãzãtt, a teljes meg nem ãrtãs sãtãtsãgãben kelljen vãgigãlje sajãt kã-mãletlen, fãjdalmas szãtesãsãt.

A pãldãnãl maradvã valaki feltehetã a kãrdãst, ha mãr ilyen predikatã-van ãrok, esetleg nem-e ãrnlãm el vãgre, hogy mi a szeretet. A szeretetre vonatkozã definãciãt nem tudok adni. Lehetne kã-sãrletek tenni, azonban ez itt most nem ennek a helye.

Azonban a szeretetet mãgis meg kell ãrteniãnk valahogy. Itt az analãgia tãrvãnyã segã-t a megãrtãsben, de nem csak egyedãl ãnmagãban, be kell vonni az egãb metafizikai ismereteket is. Egãbkãnt a nyolcadik tãrvãnyãl rãszletesebben lesz szã a szeretetrãul. Ebben a

fejezetben a szeretet, mint egy p^olda j^ott sz^ol^om^o-t^oba, hogy megvil^og^o-thassak bizonyos analogikus ^osszef^ogg^oseket, mint ahogy a r^ok^obetegs^og okfejt^os^on^ol tettem.

Sok m^olyen analogikus ^osszef^ogg^ost lehet tal^olni az ^olet^onk sor^on. A fontos, hogy megtal^oljuk, felismerj^ok ezeket a megfelel^oseket. P^old^ol, ha gyakran fordul el^o, hogy megr^ondul a bok^om, tudnom kell, hogy valami olyan gondolatokat forgatok a fejemben, amelyek sem az ^on, sem a m^oly szempontj^ob^ol nem hozhatnak harmonikus, ^odv^os ^ollapotokat, ezzel szemben f^ol^osleges zavart, bonyodalmakat id^oznek. Ha ismerem a boka, mint Ur^onusz-anal^ogia ^os a j^or^os, mint Merk^or-anal^ogia tov^obbi jelent^oseit, akkor k^onyen meg tudom fejteni azt, hogy az^ort r^ondul meg olyan gyakran a bok^om, mert a gondolataim valamilyen t^oves ^otra t^orték, m^og akkor is, ha pillanatnyilag ^ogy v^olem, hogy gondolkod^osommal semmi baj nincs. Ha nem ismerem ezt az anal^ogi^ot, akkor a gyakori bokar^ondul^ost vagy a v^oletlenek sorozat^onak min^os^o-tem vagy egy olyan ^osszer^o magyar^ozatot keresek, mint p^old^ol azt, miszerint kigyeng^oltek az ^o-z^oletet tart^o szalagok ^os ez^ort fordul el^o halmozottan az ^o-z^olet kibicsakl^osa. Tov^obb sz^ov^ok ^o-gy olyan gondolatokat, amelyekr^ol azt hiszem, hogy elvezetnek egy v^ort eredm^onyhez, azonban ahov^o el fognak vezetni, az egy zavaros, f^olre^ort^osekt^ol terhel^o ^ollapot lesz.

Az anal^ogia t^orv^ony^onek ismerete lehet^o teszi, hogy ^olet^onk ^osszes jelens^og^ot, esem^ony^ot, megnyil^onul^os^ot ne csak ^onmagukban l^ossuk egyoldal^oan ^os besz^ok^ol^oten, hanem ^ogy tudjuk tekinteni, hogy ezek mind-mind megfelelnek a val^os^og m^oly szf^or^oinak is. ^ogy tud megval^osulni az, hogy az eg^osz vil^ogot, mint egy nagy jelrendszert tudjuk szeml^olni, l^otni, amelyb^ol sokkal t^obbet meg^ort^onk, mintha csak a mer^o ^osszer^os^og logikai elveit k^ovetn^o.

A gyakori bokar^ondul^os ^os a valamivel, valakivel kapcsolatban elk^ovetett t^oves gondolkod^os megfelel^ose csak egy egyszer^o p^olda volt. Ha szem^olyesen, tudatosan fejlesztj^ok az analogikus l^ot^osunkat ^os gondolkod^osunkat, akkor eljutunk oda, hogy sokkal bonyolultabb helyzetekben is felismerj^ok az alapvet^o megfelel^oseket. B^ormilyen bonyolult is legyen egy ^olethelyzet vagy egy sorshelyzet, ha az alapvet^o ^osszef^ogg^ost felismerj^ok, akkor m^or a megold^os kulcsa a kez^onkben van. Lehet, hogy eltart m^og egy j^o ideig a megold^os ^os sok er^otesz^o-t^ost k^ovetel t^ol^onk, de legal^obb tudjuk azt a fontos ir^onyjelz^out, amerre haladnunk kell. Ennek hi^ony^oban csak sodr^odn^onk a bonyodalmakban, ^ores ^os s^oket racion^olis magyar^ozatokkal h^oly^o-tve saj^ot magunkat ^os egym^ost.

Ez a metafizikai jelent^os^oge annak, hogy ismerj^ok a megfelel^os t^orv^ony^ot. Term^oszetesen, nem csak a t^orv^onyt kell ismerni, hanem magukat a megfelel^oseket is. Ez ut^obbiak ^ob^oc^oj^onek megismer^ose nem ^otk^ozik akad^olyba, p^old^ol az asztrol^ogia rengeteg analogikus ^osszef^ogg^ost k^o-n^ol, amelyek ugyan nem mindig ^ollj^ok meg a hely^oket, de egy kiindul^osi alapot mindenk^oppen adnak. A l^onyeg itt az, hogy mag^ot a megfelel^oseken, az anal^ogi^okban val^o gondolkozni tud^ost az ember elsaj^ot^o-t^osa, ^olet^oben gyakorolja ^os azokat az ^osszef^ogg^oseket, amelyeket helyesnek, ^olet^oben beigazol^odottnak tal^ol, saj^ot szellemi, lelki ^os testi eg^oszs^og^ore felhaszn^olhassa. Ezzel egy id^oben az ^osszer^o gondolkod^os^ol sem kell lemondania, a megfelel^o helyen ^os m^odon alkalmazott ^osszer^os^og ^os a megfelel^oseken val^o gondolkoz^os nagyon j^ol megf^ornek egym^oly mellett.

Vizsg^oljuk meg az anal^ogia t^orv^ony^onek m^oly vonatkoz^osait is. L^othattuk, hogy nagyon szoros kapcsolatban ^oll ez a t^orv^ony azzal, hogy mik^oppen gondolkodunk a saj^ot ^olet^onk^or^ol, teh^ot saj^ot ^olet^onkkel kapcsolatos gondolkod^osm^ondukat jelen^o-ti meg. Azt is l^othattuk, hogy ^olet^onk^or^ol gondolkodhatunk csak mer^oben ^osszer^o vagyis line^oris-racion^olis m^odon, de gondolkodhatunk ^ogy is, hogy ezt a f^oldi val^os^ogot ^osszef^ogg^osebe hozzuk magasabb rend^o szellemi, lelki val^os^ogszf^or^okkal. V^og^ol arr^ol is volt sz^o, hogy a k^otf^ole gondolkod^osi m^od nem z^orja ki egym^olyt.

A megfelelés tÁrvÁnyÁnek a gondolkodÁssal valÁ³ megfeleÁse nem vÁletlen, hiszen ennek a tÁrvÁnynek az asztrolÁ³giai analÁ³giÁja a MerkÁ^or bolygÁ³. A klasszikus asztrolÁ³giÁban a MerkÁ^or bolygÁ³ jelenti a gondolkodÁst, tÁbbek kÁzÁtt. Sajnos, csak a lineÁris, racionÁlis, horizontÁlis logikÁt, az ez szerinti gondolkodÁst Ártik leggyakrabban ezen, Ágy mÁr magÁban az asztrolÁ³giai ÁrtelmezÁsben szÁ¹/₄klÁtÁ³kÁrÁ¹/₄sÁg alakul ki. Mert, csakugyan, a MerkÁ^or a gondolkodÁst, a logikÁt jelenti- eddig nincs is semmi baj-, de azt is figyelembe kÁne venni, hogy a gondolkodÁst meghatÁrozÁ³ logika Ás maga a gondolkodÁs lehet racionÁlis, lehet analogikus, sÁut lehet egysÁges(egysÁglogika), amely a kÁt elÁbbit egyesÁ-ti. Mind a MerkÁ^orhoz taroznak. A tÁny, hogy ma csupÁn a racionÁlis logikai mÁ¹/₄veletekre redukÁlÁ³dott a MerkÁ^or jelentÁstartomÁnya, mÁg akkor sem fogadhatÁ³ el, ha csakugyan Ágy nyilvÁnul meg az emberek ÁletÁben. Gondoljunk csak arra, hogy az asztrolÁ³giai princÁ-piumoknak van egy fajta sorrendje is, amelyet nem kell ugyan mereven venni, de nem Árt figyelemmel kÁ-sÁrni. A Nap(fÁnyprincÁ-pium, Ártelem, Yang) Ás a Hold (centrÁlis bÁlcsessÁg- vagyis szeretetprincÁ-pium, Yin) utÁn mindjÁrt a MerkÁ^or kÁvetkezik, amely az elÁbbit kÁt erÁut ÁramlÁsba hozza. EzÁrt hozzÁk a MerkÁ^or tÁsszefÁ¹/₄ggÁsbe az ÁramlÁssal, kÁzvetÁ-tÁssel, mozgÁssal. Az Ártelem Ás a szeretet erÁui egysÁgben vannak Ás nem Állnak meg Ánmagukban, hanem ÁramlÁsba lendÁ¹/₄lnek, ezt az ÁramlÁst, mozgÁst fejezi ki a MerkÁ^or. TehÁt itt sokkal tÁbbbrÁul van szÁ³, mint merÁu racionÁlis logika, mÁg akkor is, ha a racionÁlis logikai is ebbe az analÁ³giasorba tartozik.

Az alkÁ-miai mÁ¹/₄veletek kÁzÁ¹/₄l a szeparÁciÁ³ mÁ¹/₄veletÁvel van szoros kapcsolatban a megfeleÁs tÁrvÁnye. SzeparÁciÁ³ annyit jelent, mint elkÁ¹/₄lÁ³nÁ-tÁs, megkÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetÁs. Itt ismÁt ÁriÁsi fÁlreÁrtÁsok vannak, mert sokan kizÁrÁ³lag a racionÁlis logika szerinti megkÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetÁsre gondolnak, holott nem csak errÁul van szÁ³. Ennek a fÁlreÁrtÁsnek, tÁbbek kÁzÁtt az is kÁszÁ³nhetÁu, hogy merÁu filozÁ³fiai logikai futamokat neveznek metafizikÁnak, sÁut a metafizika cÁ-m talÁlhatÁ³ egy-egy ilyen kÁnyv cÁ-mlapjÁn, s ha az ember beleolvas, ilyesmiket talÁl benne, hogy "szemantika", "logikai konstans", "propragmatikus interpretÁciÁ³", "deduktÁ-v ÁrvelÁs", "jelentÁselmÁlet", "n-argumentum" stb. Ez nem mÁs, mint filozÁ³fiai logika, vagy a logika filozÁ³fiÁja, de semmi esetre nem metafizika. Nem arrÁ³l van szÁ³, hogy ez rossz Ás elvetendÁu, hanem arrÁ³l, hogy maga a metafizika cÁ-m nem felel meg ennek, annÁl az egyszerÁ¹/₄oknÁl fogva, hogy nem metafizika. Komoly, okleveles szerzÁuk, egyetemi professzorok Á-rjÁk az ilyen kÁnyveket, metafizika cÁ-men, csak Áppen azt nem tudjÁk, hogy amit Árnek nem metafizika. Ahhoz, hogy mi a metafizika, legalÁbb el kÁne olvasniuk Ás komolyan kellene venniÁ¹/₄k olyan igazi metafizikusokat, mint pÁldÁul RenÁ GuÁnon, vagy Hamvas BÁla.

MÁris adtam az imÁnt a megkÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetÁs, a szeparÁciÁ³ mÁ¹/₄veletÁrÁul. TehÁt nem csupÁn arrÁ³l van szÁ³, hogy kinyitunk egy olyan kÁnyvet abban a hiszemben, hogy ez a metafizika Ás a kÁnyv lapjain haladva kÁvetjÁ¹/₄k vakon annak megkÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetÁu mÁ¹/₄veleteit, hanem mÁr a kÁnyvvel valÁ³ elsÁ talÁlkozÁskor meg tudjuk kÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetni a kÁnyv tartalmÁt az igazi metafizikÁtÁ³l. AttÁ³l mÁg nyugodtan elolvashatjuk a kÁnyvet, sÁut talÁlhatunk benne szÁmunkra ÁrtÁkes informÁciÁ³t, de semmi esetre sem kÁvetjÁ¹/₄k el azt a tÁvedÁst, hogy valamit annak vÁljÁ¹/₄nk, ami nem az. TermÁszetesen, bizonyos elÁm ismeretekre is szÁ¹/₄ksÁg van ahhoz, hogy valamit valamitÁul meg tudjunk kÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetni Ás hogy ne keveredjenek Ássze a kÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetÁu dolgok, hanem a nekik megfelelÁu helyre tudjuk tenni azokat. Az egysÁgben mindennek megvan a maga helye, szerepe, rendeltÁse. A fontos az, hogy tudjuk, hogy mi micsoda, tehÁt mÁs egyÁbtÁul megkÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetve, azzal Ássze nem keverve tegyÁ¹/₄k a neki megfelelÁu helyÁre. Ez a helyes szeparÁciÁ³. Rengeteg pÁldÁt lehetne az ember mindennapi ÁletÁbÁul merÁ-teni arra vonatkozÁ³lag, hogy milyen gyakran kÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztet meg olyan dolgokat, amelyek lÁnyegÁben nem is kÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztnek Ás milyen gyakran nem kÁ¹/₄lÁ³nbÁ³zteti meg azokat a dolgokat, amelyek kÁzÁtt lÁnyeges kÁ¹/₄lÁ³nbÁ³g van. Ágy tÁmad az a nagy kavargÁs egy nagy rendezetlen halmazban, ahol kÁ¹/₄lÁ³nbÁ³ztetÁu tartalmak, megnyilvÁnulÁsok Ásszefolynak, majd szÁtesnek, tovÁbb ÁzÁ³lnenek

egyik állapotból a másikba. Ezek után nem is kell csodálkozni azon a fajta vakágon, amelyet egyes szellemi iskolák emlegetnek, a mai ember kapcsán. A tartalmak rendezetlen kavargásának áradatában nem is lehet más az ember, mint vak, mindaddig, amíg nem sejlik fel benne, hogy kell legyen itt egy magasabb rendű megfelelés is. Másként mondva, addig zavarban marad az ember- még akkor is, ha amőgy roppant eszes-, amő-g fel nem ismeri az analógia tőrványát. "Ami fent van, az megfelel annak, ami lent van. Ami lent van, az megfelel annak fent van."-tja a Tabula Smaragdina. Miről más lenne szó, ha nem az analógia tőrványáról?

A földi életünk egy egyetemesebb szellemi valóságba van ígyazva. Azt, hogy életünk eseményeinek mi a felü, szellemi okja, a magasabb rendű valóság egyben a mélyebb gyökere, azt az analógia tőrványának a segőtséggel lehet megérteni.

Az analógia tőrványát szokták még a kompenzációs tőrványának is nevezni. Volt már arról szó, hogy ez a tőrvány szoros kapcsolatban áll a Merkörral, az áramlattal. Ez a tőrvány azt is kimondja, hogy a kő alapvető lételem, a szeretet az őrtellem, nem áll meg őnmagában, hanem áramlásba, mozgásba kezd. Ez az áramlás, mozgás jötszédik le bennünk is. Ha helyesen áramlatom- ő nem blokkolom- magamban ezt az áramlást, őgy őnmagamban, mint a kőzűsség, az egész világ felő, akkor mindez megkompenzédik, vagyis azzal együtt, hogy adok, kapni is fogok. Ezt mondja ki ez a tőrvány ő ez őrt nevezik a kompenzációs tőrványának. Ha ezt a szeretet ő őny áramlást akadályozom magamban, mondjuk valamilyen őzöttan őncölő szándék miatt, akkor eltőrek attől az egyetemes elvől, amit e tőrvány kimond. Hiába akarom spekulatőv stratőgiával előni a cőlomat, ha az ezzel a tőrvánnyal visszaőlek, vagyis ha eltőntorodok ettől. Lehet, hogy előrem azt a cőlt, amelyhez olyan gőrcsűsen ragaszkodtam, de másfelől annél tőbb veszteség ő. Nem őrtém, mi őrté! Ha tudnám a megfelelés ő az áramlás, a kompenzációs tőrványát, akkor megőrtém.

A kompenzációs tőrványát az adok-kapok tőrványának is nevezik kőznapi megfogalmazásban, s azt mondja ki pontosan az áramlás elve alapján, hogy minél tőbbet adok annél tőbbet kapok vissza, ő annél intenzővebb lesz az áramlás felő is. Minél tőbb igaz információt, finom szeretet áramlatok embertőrsaim ő a kőnyezetem fele annél tőbbet kapok vissza, s annél gazdagabb ő vőlok őn magam is vőgső soron. Minden ember lelkiismeretőbe a kompenzációs tőrványba bele van őrva, ez őrt becsőljő jobban azokat a dolgokat, amelyeket valamilyen formában tudatosan megkompenzēltünk, amelyek őrt szemőlyes őldozatot hoztunk. Mindezeket jobban ő komolyabban is fogjuk tudni a jővőben hasznőlni, a magunk ő a kőnyezetőlunk fejlődőre, őpőlőre fordő-tani.

Fel kell ismernőlunk, hogy alapján vőve a őny ő a szeretet megtestesőlősei vagyunk, isteni eredetőlunk van ő isteni lőnyet hordozunk őnmagunkban- földi életőlunknek ez a legalapvetőbb megfelelés. Ezt a lőnyet kell hordozzuk, tovőbb vigyőlunk, áramlaltassuk. Trőfősan szólv őgy is mondhatnőlunk, hogy a tiszta szeretet ő a tiszta őny áramlatősa az egyedőlőli olyan őrtelmes vőllalkoző, amely megkompenzēdik, tehát nyeresőges szőmunkra- ő-me a kompenzációs tőrványba, a legalapvetőbb megfelelés ismeretőben.